

Nr 6.

Av herr **Bäckström**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående beredande av mera betryggande skydd för får på betesmark mot kringströvande okynneshund m. m.

En brist i gällande lag och förbättringar, som länge påtalats, och vars snara avhjälpande allt mera energiskt påyrkats under innevarande kristid, särskilt i övre Norrland, äro de otillfredsställande och svårtillämpliga stadganden, som avse att bereda skydd mot kringströvande hundar för på sommarbete i markerna utsläppta fårhjordar, men som visat sig så gott som alldeles ineffektiva.

Fåravelns betydelse för vårt land har länge underskattats, men den under de senaste åren rådande ull- och livsmedelsbristen har gjort, att man flerstädes börjat igen inse, vilket värde en rationellt bedriven fårskötsel måste äga för ett land som vårt. Goda ansatser till fåravelns upphjälpande äro också gjorda, men mycket mera skulle helt visst blivit gjort, ifall man icke i många trakter hållits tillbaka av nedslående erfarenheter om det otillräckliga skydd fårägaren har för sina i markerna betande får uti gällande bestämmelser därutinnan.

En revidering och skärpning av bestämmelserna i fråga skulle bli av stor betydelse ur såväl privat- som nationalekonomisk synpunkt. Därtill kommer, att enbart det förfärliga djurplågeri, som förövas av kringströvande okynneshundar vid dessas jakt efter samt massakrer och massmord bland fårhjordarna, ur rent djurskyddsvänlig synpunkt motiverar, att åtgärder vidtagas.

Ett exempel till frågans belysande må relateras.

Vid midsommartiden år 1917 blevo omkring 50 får, som utsläppts på bete, rivna och ihjälbitna invid en by i södra Västerbotten. Då

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 4 saml. 3 häft. (Nr 6—8.)

händelsen blev känd, befunnos många av djuren stadda i förruttnelse och andra syntes helt nyligen ha ljugit döden; alla voro på det ohyggligaste sätt rivna eller stympade. Allt tydde på att kringströvande hundar från bygden förövat blodbadet, och fårägarna, som voro på det djupaste upprörda, gjorde allt för att bringa klarhet i saken. Vederbörande landsfiskal anmodades att verkställa undersökning. Därvid konstaterades, att flera hundar vid tidpunkten i fråga hörts och synts driva omkring i den skog, som var fårens betesmark. Men då någon av hundarna icke kunnat infångas eller nedskjutas och bevis för att hundskallet gällt färhjorden icke kunde anföras, gjorde hundägarne troligt, att något lodjur rivit fåren. För erhållande av visshet i saken insändes ett antal skinn av de dödade fåren för undersökning till en professor i Stockholm, vilken förklarade, att fåren rivits av hundar. Så långt utredningen. Men de, som lidit den stora förlusten och redan från början vetat, att bygdens hundar åstadkommit skadegörelsen, hade föga tröst av utredningsresultatet. Att med nu gällande bestämmelser få en hundägare ansvarig för av hans hund åstadkommen skada genom att riva får, är ungefär lika svårt som att i vidsträckt skogsmark gripa eller oskadliggöra en i olovliga ärenden kringstrykande okynnesshund.

Exemplet är icke enastående. Under sommaren nyssnämnda år omtalades i tidningarna, att i en trakt av södra Norrland omkring 200 på bete utsläppta får blivit ihjälrivna av hundar.

Visserligen kan till detta göras sådana invändningar som att okynnesshund, som kringströvar å annan mark än husbondes, kan saklöst dödas, och att för av okynnesshund bevisligen gjord skadeverkan djurets ägare är ersättningsskyldig. Men erfarenheten visar, att oskadliggörandet av okynnesshund vid rivandet av får eller anskaffning av fulla bevis till dess ägares förpliktigande att utgiva skadestånd icke är möjligt ens i ett fall av tio. Ställningen kräver snara och verksamma åtgärder. Kunde i lag bestämmas, att hund skall vid laga ansvar för överträdelse hållas i band under den tid av året, då får mera allmänt äro utsläppta på bete, exempelvis mellan den 1 juni och den 15 september, vore helt visst en avsevärd fördel vunnen. Detta skulle även ur jaktvårdssynpunkt vara av icke ringa värde. Andra vägar för påpekade bristers avhjälpande äro ju också tänkbara och komma helt visst under omprövning vid ärendets fortsatta handläggning.

På grund av det anförda får undertecknad härmed hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte låta ut-

arbete och för riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i gällande lag och författningar angående hundägares skyldigheter, att ett mera betryggande skydd mot kringströvande okynneshund beredes får på betesmark och att framkomliga vägar för försumlig hundägares dömande till skadestånd i förekommande fall av skadegörelse genom okynneshund öppnas.

Stockholm den 15 januari 1919.

W. Bäckström.
